

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev2 1602/10
07.04.2011. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Mirjane Đerasimović i Vide Petrović – Škero, članova veća, u parnici iz radnog odnosa tužioca V.D. iz N.S., čiji je punomoćnik B.P., advokat iz N.S., protiv tuženog JP „Nacionalni park Fruška Gora“ iz S.K., čiji je punomoćnik N.A., advokat iz N.S., radi poništaja rešenja, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž1. 246/10 od 12.03.2010. godine, na sednici održanoj 07.04.2011. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca, izjavljena protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž1. 246/10 od 12.03.2010. godine. ODBIJA SE zahtev tuženog za naknadu troškova odgovora na reviziju.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P1. 1018/07 od 11.06.2008. godine, odbijen je tužbeni zahtev tužioca, kojim je tražio da se poništi rešenje tuženog br. 1911 od 17.08.2007. godine, te obaveže tuženi da tužioca vrati na rad i rasporedi na odgovarajuće radno mesto, da mu na ime naknade štete isplati izgubljenu zaradu i druga pripadajuća primanja iz radnog odnosa za period od 29.08.2007. godine, pa do povratka tužioca na rad, da na isplaćeni iznos obračuna i uplati zakonom propisane doprinose za socijalno osiguranje i druge dažbine, kao i da tužiocu naknadi troškove postupka. Obavezan je tužilac da naknadi tuženom troškove postupka od 20.000,00 dinara.

Presudom Apelacionog suda u Novom Sadu Gž1. 246/10 od 12.03.2010. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i presuda Opštinskog suda u Novom Sadu P1. 1018/07 od 11.06.2008. godine, potvrđena.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužilac je blagovremeno izjavio reviziju, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

U ime tuženog, odgovor na reviziju je podnela S.P., advokat iz N.S., sa pozivom na generalno punomoćje br. VIII Su. 43/09-332, ali bez dostavljanja prepisa punomoćja, kao i bez navođenja u kom je sudu isto deponovano radi upotrebe (član 176. Sudskog poslovnika – „Službeni glasnik RS“, br. 110/09).

Vrhovni kasacioni sud je ispitao pobijanu presudu, na osnovu odredbe člana 399. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, br. 125/04 i 111/09) i našao da revizija nije osnovana.

U postupku pred nižestepenim sudovima nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede iz tačke 12. navedenog člana, na koju se u reviziji ukazuje, s obzirom da nižestepene presude nemaju nedostataka, zbog kojih se ne mogu ispitati, već sadrže jasne i logične razloge u pogledu bitnih činjenica, koji nisu u protivrečnosti sa činjeničnim stanjem.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužiocu je rešenjem br. 1217 od 08.09.2003. godine, prestao radni odnos kod tuženog, otkazom ugovora o radu, zbog krivičnog dela učinjenog na radu ili u vezi sa radom, a koje je poništeno presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 7655/03 od 02.03.2005. godine, jer u vreme donošenja osporenog rešenja nije bio pokrenut krivični postupak protiv tužioca (zbog čega je tužilac vraćen na rad). Tužilac je obavljao kod tuženog poslove šefa finansijske operative od 25.07.2005. godine (na osnovu ugovora o radu br. 75 od 25.07.2005. godine). Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu K. 1118/04 od 07.12.2006. godine, tužilac je oglašen krivim, za krivično delo zloupotrebe službenog položaja iz člana 242. stav 1. u vezi stava 4. KZ RS, jer je u vremenskom periodu od 31.12.1998. godine do 31.08.2001. godine, u svojstvu odgovornog lica – šefa finansijske operative kod tuženog, iskorišćavanjem svog položaja pribavio sebi protivpravnu imovinsku korist od 41.026,30 dinara, zbog čega mu je izrečena uslovna osuda, tako što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam meseci sa vremenom proveravanja od tri godine (ova presuda je postala pravnosnažna 08.06.2007. godine). Tuženi je dostavio 02.08.2007. godine upozorenje tužiocu, da postoji razlog za otkaz ugovora o radu. Tužilac je dostavio 07.08.2007. godine nepotpisano pismeno izjašnjenje. Pribavljeno je mišljenje reprezentativne sindikalne organizacije (koje je u dopisu od 14.08.2007. godine), sa predlogom, da se nastavi procedura postupka u skladu sa zakonom, te da sindikat ne može štiti zaposlenog koji je učinio krivično delo zloupotrebe službenog položaja u svojstvu odgovornog lica za koje postoji pravnosnažna presuda. Osporenim rešenjem tuženog br. 1911 od 17.08.2007. godine, prestao je radni odnos tužiocu kod tuženog, otkazom navedenog ugovora o radu, zbog učinjenog krivičnog dela na radu ili u vezi sa radom po

navedenoj pravnosnažnoj presudi, na osnovu odredbe člana 179. stav 1. tačka 4. Zakona o radu.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo, kada su odbili tužbeni zahtev tužioca za poništaj osporenog rešenja, vraćanje na rad i naknadu štete.

Odredbom člana 179. stav 1. tačka 4. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, br. 24/05), regulisano je da, poslodavac može zaposlenom da otkáže ugovor o radu ako za to postoji opravdan razlog koji se odnosi na radnu sposobnost zaposlenog, njegovo ponašanje i potrebe poslodavca, i to: ako zaposleni učini krivično delo na radu ili u vezi sa radom. Odredbama člana 180. i 181. navedenog Zakona o radu, predviđena je obaveza poslodavca da pre otkaza ugovora o radu zaposlenog pisanim putem upozori na postojanje razloga za otkaz ugovora o radu, ostavi rok od najmanje pet radnih dana za izjašnjenje, sadržina upozorenja, kao i da isto dostavi radi davanja mišljenja sindikatu čiji je zaposleni član. Odredbom člana 184. stav 2. navedenog Zakona o radu, regulisano je da, otkaz ugovora o radu iz člana 179. tačka 4. ovog Zakona, poslodavac može dati zaposlenom najkasnije do isteka roka zastarelosti utvrđenog zakonom za krivično delo.

Prema tome, u konkretnom slučaju pravilno je primenjeno materijalno pravo.

Naime, tužiocu je od strane tuženog, otkaz ugovor o radu dat u roku, odnosno pre isteka predviđenog roka zastarelosti za krivično delo za koje je oglašen pravnosnažnom presudom krivim (član 184. stav 2. Zakona o radu), imajući u vidu da za predmetno krivično delo, krivično delo zloupotrebe službenog položaja, iz člana 242. stav 4. u vezi stava 1. KZ RS („Službeni glasnik SRS“, br. 26/77, sa izmenama i dopunama), apsolutna zastarelost vođenja krivičnog postupka nastupa protekom roka od 10 godina, od dana izvršenja krivičnog dela, na osnovu odredbi člana 95. stav 1. tačka 4. i 96. stav 6. OKZ („Službeni list SFRJ“, br. 44/76, sa izmenama i dopunama), a u vezi člana 242. stav 4. u vezi stava 1. KZ RS.

Dakle, kako je tužilac krivično delo izvršio u vremenskom periodu od 31.12.1998. godine do 31.08.2001. godine, apsolutna zastarelost krivičnog gonjenja nastupila bi 31.08.2011. godine. Stoga, imajući u vidu da je osporeno rešenje tuženog, o prestanku radnog odnosa tužiocu, otkazom navedenog ugovora o radu doneto 17.08.2007. godine, to je isto zasnovano na zakonu, s obzirom da su primenjene odredbe važećeg Zakona o radu u vreme donošenja pravnosnažne krivične presude (doneto od strane ovlašćenog organa, uz dostavljanje upozorenja u pisanoj formi - član 180), zbog postojanja otkaznog razloga predviđenog odredbom člana 179. stav 1. tačka 4. Zakona o radu. Pri tome, nije od uticaja na drugačiju odluku suda, to što je povreda učinjena u vreme važenja Zakona o radu iz 2001. godine („Službeni glasnik RS“, br. 70/01), i činjenice da je tužiocu za istu radnju bio otkazan ugovor o radu i odluka o otkazu ugovora o radu poništena u sudskom postupku. Naime, pravnosnažno osuđujuća krivična presuda je uslov za otkaz ugovora o radu zaposlenom, zbog učinjenog krivičnog dela na radu ili u vezi sa radom.

Neosnovani su navodi revizije u pogledu pogrešne primene odredbi člana 94. i 95. Krivičnog zakonika („Službeni glasnik RS“, br. 85/05), odnosno nastupanje pravnih posledica osude. U tom delu, imajući u vidu da se revizija odbija kao neosnovana, nije neophodno detaljno obrazlagati presudu, s obzirom da se u reviziji ponavljaju žalbeni razlozi, koji su bili predmet ocene drugostepenog suda, na osnovu odredbe člana 405. stav 2. ZPP (revident se upućuje na obrazloženje drugostepene presude, da se nepotrebno ne bi ponavljalo).

Neosnovan je zahtev tužioca za naknadu troškova postupka, s obzirom na uspeh stranaka u ovoj parnici, na osnovu odredbe člana 149. stav 1. ZPP.

Neosnovan je i zahtev punomoćnika tužene za naknadu opredeljenih troškova odgovora na reviziju (sastava od 12.000,00 dinara i takse po odluci suda), s obzirom na navedene nedostatke u vezi punomoćja, kao i da sud prilikom odlučivanja koje će troškove naknaditi stranci, uzima u obzir samo one troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice, ceneći sve okolnosti, na osnovu člana 150. stav 1. ZPP.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je doneo odluku kao u stavu prvom izreke, na osnovu odredbe člana 405. stav 1. ZPP i u stavu drugom izreke, na osnovu odredbi člana 161. stav 1. ZPP.

Predsednik veća - sudija

Snežana Andrejević, s.r.